

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Kom hit upp

Undervisning av Märta Berg Strömmare, sid 6

Familjen Kalmykovs vittnesbörd från kriget i Ukraina

Hans Lindelöw
rapporterar, sid 10

Det har gått 50 år sedan följande ledare publicerades i Midnattsropet. Texten talar om hur bibelordet drar upp tydliga gränser, något som är ytterst angeläget att påminna om i våra dagar, där en kuslig form av liberalism nästlat sig in och splittrat många församlingar.

FÖRSAMLINGENS FRÄLSNING

Text: Arne Imsen (ledare ur MR nr 3 1973)

Vad många kristna behöver vara med om, är en andra väckelse, ett andra uppvaknande, ty de har slumrat in, sjunkit ned i ljumhet, jargong och död rutin. Detta omdöme gäller inte alla kristna, men tendensen är tydlig och kan spåras överallt. Ett andra uppvaknande, en andra väckelse, en andra omvändelse måste därför till för att reparera skadorna.

Detta budskap kan uppfattas som negativt, men det är det icke. Det gäller nämligen frälsning ifrån – att överge alla hinder för att hålla sig till Kristus.

Församlingen måste frälsas från självförgudning, idol- och personkult.

Detta tillhör världen och måste överges, om församlingens Kristustillbedjan skall bli sann och äkta. Alla utstuderade försök att lansera en religiös "popkultur" och skaffa sig fans i väckelsens utkanter måste näpas i tid. Ty de små rävarna växer snart upp och skövlar så småningom lustgården. Vi har fått förtroendet att tjäna i, men absolut inte på evangelium. Församlingens enda berömmelse är korset, där all mänsklig fåfänga och stolthet placerats för tid och evighet och sannerligen inte bör tillåtas återuppstå i församlingen i religiös förklädning, utan bekämpas med det tveeggade svärdet.

Församlingen måste frälsas från den intellektuellt upplysta människans många försök att ge sin bibelkritik "vetenskaplig" nimbus.

Den måste tillbakavisas med överbevisning i *Ande och kraft*. Intellektualismens alla bålverk har sin

yttersta förklaring i den fallna människans förmörkade förstånd och benägenhet att ständigt, i allt det som gäller hennes fall, upprättelse och frälsning, träta med Guds ord och i sin gränslösa dårskap söka underminera dess auktoritet. Församlingen måste befrias från den vanmakt denna "teologiska" förnekelse fört henne in uti och på nytt frimodigt proklamera, demonstrera och praktisera Ordet med trons avväpnande och över all mänsklig visdom höjda enfald. Förnuftstron är dödande för andelivet som kan leva och utvecklas endast där uppenbarelsetron är verksam.

Församlingen måste frälsas från materialism

Materialismen är en upplösande och nedbrytande kraft. Den fördärvar troslivet och gör människan otroligt dum och ointelligent. Den helige Ande åter, ger klarsyn och lär oss på rätt sätt taxera och umgås med de materiella tingen. Materialismen förslavar sina offer och gör dem till Mammons trälar. Den helige Ande däremot, frigör från dessa förödmjukande ok och gör människan till segervinnare och herre.

Men var går gränsen mellan rätt bruk och missbruk? Allt som får makt över en kristen är synd och måste överges om slutlig frälsning skall vinnas! I en väckelse sänd av Gud kommer alla flyttade eller uttraderade rågångar mellan Guds folk och världen att återställas och markeras med sina gamla kännemärken.

En väckelse betyder död för *både-och-religion* men också radikal förnyelse för *antingen-eller-religionen*. Det blir kristallklart *antingen* Gud *eller*

Mammon, Kristus *eller* Beliar och Guds rike *eller* världen. Då Ordet får herraväldet och trons lydnad blivit upprättad, blir församlingen ett *Guds tempel* och inte ett avgudatempel.

Ordet drar upp skarpa gränser!

Människor får verkligen veta på vilket territorium de rör sig; på trons eller otrons område.

Då materialismen smugit sin in i människans väsen blir hon falsk och skrymtaktig, och hon inbillar sig att girigheten är en dygd som kvalificerar henne för framstående platser i Guds verk. Hon vill helt enkelt med sin hörntofs-religion köpa sig ära och makt i Guds rike. Istället för att lyda Gud och låta honom få *totalt* herravälde, så ger hon honom *något* av sina medel, *något* av sin tid, *något* av sin kraft. Gud vill få sitt säte i vårt livs centrum, och då får han också grepp om allt det andra.

Materialismen har en snärjande filosofi, såsom varje drift har sin, och denna låter behaglig och intelligent för den *oandliga* människan. Materialismen ger en "tolerant" syn på nöjeslivet, en "upplyst" syn på kulturlivet, överhuvudtaget en ny syn på samhällsliv och engagemang. Istället för *avståndstagande* till nöjeslivet blir det ett finurligt bejakande – icke oförbehållsamt, men ett halvhjärtat.

Antingen är man världens vän och Guds fiende, eller Guds vän och världens fiende. Det är icke uteslutande fråga om vad vi *äger* här utan vad vi har *begär* till. "Älsken icke världen och de ting som äro i världen."

Elisabet "Lisa" Vikström har fullbordat sitt lopp

Text: Stina Fridolfsson

När jag nåddes av beskedet att trotjänarinnan Lisa Vikström fått hembud, var det inte oväntat. Lisa skulle ha fyllt 104 år veckan därpå, och en människas liv är vanligtvis inte så långt. Men saknaden är stor. Och Lisa lämnar ett tomrum, som är svårt för någon annan att fylla.

De sista åren undrade jag varför Herren inte hämtade hem henne, då hon ju med råge fyllt sina dagars mått. Men egentligen behövde jag inte undra. Hon var oersättlig. Så länge Lisa bodde i storfamiljsgemenskapen på Bällsta Missionscenter var hon ständigt med på möten så länge hon orkade, och när hon inte orkade vara med fysiskt, så fick någon ung teknisk broder montera in högtalare från möteslokalen i hennes rum, och så deltog hon därifrån.

Min mycket personliga erfarenhet av Lisa är att, när jag reste till Dominikanska republiken var hon min främsta förebedjare. Och då hon hade tillfälle, sände hon brevhälsningar med styrkande bibelord. Flera syskon kom ut på missionsfältet som växte fram, och dominikanska syskon kom på besök till Maranataförsamlingen i Sverige. Vi började kalla vår kära förebedjare för "Mamma Lisa".

Det var ju så; Lisa var en bedjande moder i församlingen. Nu har vår kära mamma Lisa fått flytta hem till sabbatsvilan. Vem tar vid som förebedjare?

Frid över Lisas minne.

Och jag hörde en röst från himlen säga: "Skriv! Saliga är de döda som härfter dör i Herren. Ja, säger Anden, de skall vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följer dem" (Upp 14:13).

Be för missionen i Dominikanska republiken

Varje vecka samlas en stor skara barn i församlingens missionscenter i Palavé under ledning av Esther Melo. Det är ett viktigt arbete att redan tidigt låta barnen lära känna Jesus.

För gåvor: Swish 123 155 15 71, Pg 44 10 05-6

MÄNNISKANS GUDAGIVNA IDENTITET

Text: Berno Vidén

Under 1930-talet fanns det ett informationssamhälle som hade en mycket stor inverkan på medborgarna. I början av decenniet då Hitler vann makten och nazismen – den tyska nationalsocialismen – gjorde sitt intåg, styrdes den med en utpräglad antisemitisk ideologi som till sin prägel var mycket våldsbenägen och odemokratisk. Det fanns personer som tidigt såg utvecklingen och som varnade för dess konsekvenser och som vägrade låta sig tystas ner. En av dem som vi kan läsa om var Torgny Segerstedt, chefredaktör för Göteborgs Handels- och sjöfartstidning.

Året innan Hitler kom till makten, 1932, började Segerstedt att peka ut den tyska nazismen och varna för dess ideologi. När Hitler året därefter kom till makten skärpte Segerstedt kritiken och publicerade en ödesmättad artikel som avslutades med orden: "Herr Hitler är en förolämpning." Det ledde till omedelbara reaktioner från en av Hitlers närmaste män, Herrman Göring, vilken skickade ett telegram

till tidningsmannen med hotfulla varningar. Han svarade då med att publicera telegrammet och konflikten eskalerade. Svenska myndigheter involverades och gjorde flera försök att gå Nazi-makten till mötes genom att utöva påtryckningar mot den envise redaktören. Det hela resulterade så småningom i att med hjälp av en gammal lagparagraf lyckades myndigheterna förbjuda texter som uttryckte kritik mot den tyska nationalsocialismen. Myndigheterna beslagtogs inte mindre än åtta upplagor av Segerstedts tidning innan de hann lämna tryckeriet.

Segerstedt var tystad – men ändå inte. Som svar på den inskränkta yttrandefriheten skrev han rubriker som publicerades på tomma textsidor. Rubriken "I norska fängelser och koncentrationsläger" följdes av en blank sida. Alla visste att här var sanningen tänkt att publiceras, men tystnaden talade – med tydlighet. Den ropade ut protester mot förtrycket och förföljelsen, mot nazismens grymma

framfarter och utrensning av främst det judiska folket.

Den här historiska händelsen är så typisk och återkommer i olika skepnader gång efter annan. Inte minst då det handlar om det kristna budskapet. Den som idag hävdar att kristendomen och budskapet om Jesus är livsavgörande, det som talar om frälsning, omvändelse till Gud, bättring och att få sina synder förlåtna, ska helst marginaliseras, och stämplas som fanatiker eller förtryckare. Då man påstår att en människa behöver vända om från sin synd, anses det vara diskriminerande. Också att hävda Gud som skapare av allting och att han har skapat människan till sin avbild – till man och kvinna skapade han dem – anses vara förlegat och nedvärderande. "Vem är du att ifrågasätta en annan människas identitet?" är frågeställningar man kan möta idag. Dock är det Gud som skapat oss.

Ett av Bibelns tydligaste sammanhang

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av

Maranataförsamlingen

Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se

www.maranata.se

POSTADRESS

Siriusvägen 4 A

175 65 Järfälla

Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen

Plusgiro: 44 10 05 - 6 Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

som skildrar hur Gud skapade himmel, jord och allt som där finns, är det vi har i Första Moseboken 1. Som kronan på verket beskrivs där hur människan skapades. Gud närmar sig i hela sin Gudom inför denna händelse. Det står: "Låt oss göra." Här möter vi Gud Fader, Gud Son och Gud helige Ande. Hela treenigheten manifesterar sig för första gången i den bibliska historien, i det ögonblick då människan skapas.

Låt oss göra människor till vår avbild, lika oss ... Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem (1 Mos 1:26-27).

Människans skapelse var ingen slump utan en del av Guds eviga plan. Hela den övriga skapelsen kom till just för människan, ty därigenom skulle den djupt innerliga gemenskap som finns mellan Fadern och Sonen spridas vidare och omfatta människan, vilken skulle bli det speciellt utvalda redskapet för spridandet av Guds kärlek och rättfärdighet över hela jorden.

Genomgående i Skriften talas om människans identitet som man och kvinna. Det representerar också något av Bibelns vackraste budskap, nämligen relationen mellan en Brudgum och hans brud – Kristus och församlingen.

I dagens samhälle normaliseras medvetet och mycket målinriktat en livsstil som Bibeln varnar för. Det är en sak och nog så olyckligt att samhället genom utbildning, kultur och annat valt den vägen, men att kyrkor och samfund anpassar sig och överhuvudtaget överväger att överge en biblisk hållning till exempelvis äktenskapet, är en stor tragik. Dock är det den utvecklingen vi ser idag. Inte enbart inom Svenska kyrkan utan även hos frikyrkosamfund. Till och med inom döparrörelser som gamla Helgelseförbundet och Pingströrelsen, pågår samtal om att förändra sin bibelförankrade teologi och anpassa den till dagens samhälle.

Evangeliska Frikyrkan (EFK) verkar inte veta vilken fot de ska stå på. Samfundet tillsatte, i en redan då splittrad rörelse, en utredning som arbetades med under tre års tid. Utredningen, en bok på 280 sidor, förordar en anpassning av samfundet till hur världen ser ut idag, med

uppmaningar att lyssna till "vår samtids utmaningar". Vad säger Bibeln? - Anpassa er inte efter den här världen! Utredningen lägger in värderingar i bibeltolkningen som är väl avmätta till dagens samhälle. Exempelvis ställs frågan hur vi bör agera om Bibelns centrala värderingar och principer står i vägen för människors frälsning. Vidare att Bibelns enskilda texter behöver sammanföras i en syntes som kan bli vägledande i vår tid. Även något så centralt som Skriftens beskrivning av skapelseordningen behöver enligt utredarna, kontextualiseras i varje ny tid.

Vidare lyfts fram hur oansvarigt det blir att inte anpassa teologin så att alla känner sig inkluderade. Som dålig jämförelse nämns exempelvis hur en missionär vägrade att ta emot ett glas vin från värden i hemmet han besökte, och vilka konsekvenser det medförde. Vilken snäv jämförelse! Ett annat argument var hur Paulus omskar Timoteus av hänsyn till judarna. Många hänsyn till omgivande kulturer nämns i boken. Frågan som blir hängande i luften är om det inte längre är Guds eviga Ord som är avgörande.

Något olustigt med hela utredningen är att man väljer att låta var och en tolka bibelordet utifrån sin egen situation, och att utlevd homosexualitet inte bör klassas som synd. Bokens avslutning förklarar hur församlingar inom samfundet landat i olika positioner när det gäller äktenskapet. Debatten och samtalen väntas fortsätta med ett sönderplottat Guds ord.

Den dominerande kulturen kablar ut budskapet att den som inte bejakar och aktivt ger sitt stöd åt hbtq-rörelsen utövar kränkande diskriminering. Det är inget annat att vänta med den utveckling vi har sett de senaste decennierna. Men att kyrkor och samfund ställer sig i samma led för att tvinga kyrkliga medarbetare till tystnad, om de inte anpassar sig, är skrämmande. Var finns troheten gentemot Ordet? Ett relativt färskt exempel är den pingstpastor som fick lämna sin tjänst efter att ha erbjudit *omvändelseterapi*, med syftet att nå människor med omvändelsebudskapet och få dem att följa Jesus. Han fick sparken.

Ungefär samtidigt undervisar föreståndaren för Lewi Pehtrus gamla församling Filadelfia Rörstrand, Niclas

Piensoho, om hur församlingen borde öppna upp för ledare och pastorer, även om de lever i enkönade förhållanden. Debatterna och samtalen florerar och rågångarna vi finner i evangeliet luckras alltmer upp. Förvirringen är total och splittringar låter inte vänta på sig.

Min inre värld protesterar! Vägra delta i dessa debatter som inte leder någon annanstans än in i en total förvirring. Dessa ödesmättade frågor har inte sin lösning i dialoger fram och tillbaka. Vad som behövs för att rädda människor är att lyfta fram Guds eviga frälsningsplan, och där finner vi klart och tydligt också de bibliska svaren på samlevnadsfrågorna. Istället för ordrika och slagkraftiga dialoger får vi göra som tidningsmannen ovan: Hänvisa till rubriken och låt den tala. Övertygelsen var känd och genom de rubriker som sattes visste läsarna att här skulle den nedtystade sanningen ha publicerats, och många sökte därigenom sanningen. Vår sanning är Guds Ord! Stå på Bibelordet – det försvarar sig själv.

Människans identitet är Gudagiven, något som den här världen på alla tänkbara sätt försöker bryta ner och förstöra. Vi ser det så tydligt i skolor och på arbetsplatser. Nu också i samfund.

Fall inte in i mönstret att försöka hitta en medelväg, för eller emot enkönade äktenskap. Tyvärr så finns det ett stort liberalt inflytande över teologiska utbildningar idag, så att många pastorer som kommer till sina församlingar är totalt vilsna i dessa frågor.

Vad är det som säger att vi med alla våra ord och argument ska ge oss in i debatten? Nej, vår uppgift är att förkunna Kristus för människan, den plan som Gud har för mänskligheten, nämligen ett omvändelsens budskap om frälsning och bättring. Det är ett budskap till alla människor. Det finns ingen bättre eller sämre, inga nivåskillnader. Bibeln säger klart och tydligt att alla har syndat och saknar härligheten från Gud. Alla behöver vända om och böja sig, mot sina egna lustar och drifter, mot syndens begär som behärskar människan. Endast hos Jesus finns befrielse från synden och början till ett nytt liv – som hans avbild.

Finns det då något hopp? Ja, det finns ett hopp knutet till en person. Jesus Kristus. Har Gud någon plan? Ja, det har han! Kan vi lära känna Guds plan? Först av allt måste vi förstå att Guds plan i själva verket är delad i tre basala enheter: Israel, församlingen och världen. Det profetiska ordet låter oss få kunskap om vad dessa planer handlar om.

Israel, Guds egendomsfolk eller utvalda. Det är hans jordiska folk som genom historien genomgått såväl välsignelse som förskingring. Men Herren har aldrig tagit tillbaka löftena till sitt utvalda folk. Inte heller har han flyttat över löften till en annan adress. Därför verkar han med sin trofasthet i detta folk ännu idag. Han är inte beroende av tillfälligheter och utspel som försiggår på historiens arena. Vad han har lovat, det håller han. Men det finns olika tidsåldrar, epoker för hans agerande. Vi finner dem i Ordet. Det är nämligen så, att före världens början sörjde Gud allra först för att ta ut ett folk för sitt namn.

Av hedningarna. Det är det mysterium som kallas för Guds församling.

Rubriken är ett imperativ. Det vill säga en uppmaning, ett citat från Johannes uppenbarelse 4:1 och rösten som Johannes hör, låter som en basun. Det är alltså ett maktbud.

Aposteln Paulus skriver i 1 Korintierbrevet 15:51-52 samt i 1 Tessalonikerbrevet 4:15-18 om denna basun. Detta är den sista frälsande basunen som ljuder över vår jord (Det som återstår är domsbasunerna vilka skildras i Uppenbarelseboken, kapitlen 6-8).

Denna basun är signalen som avslutar församlingens tidsålder, den tidsrymd som kallas för nådens tid och frälsningens dag.

Aposteln Johannes hade från sin utsiktspunkt på Patmos fått se och följa församlingens olika epoker genom

historien. Läs Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel! Sändebreven. Det är av stort intresse att studera det som döljer sig i dessa kapitel, hälsningarna från Herren Jesus till sin församling här i tiden, men det avser jag inte behandla i denna artikel. Jag vill dock påminna om Jesu ord i den sista versen i det tredje kapitlet: "Den som har öron må höra vad Anden säger!"

Bibeln innehåller många hemligheter, som varit förborgade genom hela det Gamla testamentets tidevarv. Det är aposteln Paulus som fått detta uppenbarat och som berättar att Guds församling är satt att förvalta dessa mysterier (1 Kor 4:1, Kol 1:24-29).

Kristi hemlighet - församlingen. Bruden.

När det är sagt att Gamla testamentet inte yppat dessa hemligheter, så är det en sanning med modifikation. Lägg märke till att det gäller att höra vad Anden säger. Vi kommer under den Helige Andes ljus att finna förebilder. En sådan är berättelsen i 1 Moseboken 24 om Isak och Rebecka. En tydligare brudebeskrivning är svår att finna! Där öppnas för läsaren gripande scenarier om hur en flicka blir hämtad från sin familj, för att bli patriarken Isaks brud.

I det sammanhanget finner jag det lämpligt att påminna om det Jakob säger vid apostlamötet i Jerusalem (Apg 15:13-18). Där sägs det i klartext att Gud först måste vinna en brud åt

Ko

m hit upp

Text: Märta Berg Strömmare

sin son, ett folk åt sitt namn. Det beslutet var av evighets ursprung. Alltså innan världens grund var lagd!

Efesierbrevets första kapitel ger oss full insikt i denna hemlighet. Guds viljas hemlighet. Utvald i Kristus. Det är församlingens signum. Planen som Gud skulle genomföra, att i Kristus sammanfatta allt. Det kommer att visa sig vara ett löftesord att förlita sig på i den turbulenta tid vi nu lever.

Vilka är då dessa som utgör Guds levande församling? Paulus ger svar på den frågan. Det är de som helgats (d.v.s. avskilts) i Kristus Jesus, de kallade och heliga, tillsammans med alla dem som på varje plats de eller vi bor, åkallar vår Herre Jesu Kristi namn. Varken mer eller mindre.

När uppträder denna församling på historiens arena?

Förvisso under den tidsrymd som äger rum mellan den 69:e och 70:e årsveckan i profeten Daniels bok. Den historiska tidpunkt vi där finner tydligt uttalad, är Jesu död på Golgata. Läs vers 26 i Danielsbokens nionde kapitel! Där börjar församlingens historiska befintlighet och den sträcker sig fram till sin ände. Detta i samma vers.

Det är lätt att förstå att församlingen var en hemlighet i det gamla förbundets skrivelser, då denna epok i historien i sin helhet smyger sig in i en enda vers. Ängeln Gabriel som delger Daniel denna insikt, ger historiska, faktiska hållpunkter. Helgedomen, det vill säga templet, ska förstöras av folket till

en furste som kommer. Och så skedde. Vi vet att templet ödelades år 70 e.Kr. och vi vet också vilket folk som utförde ödeläggelsen. Under den här tiden lever, förökas och verkar Guds församling. Över hela världen. Men Daniel låter oss se profetian om dess slut här på jorden. Som en störtflod bryter den 70:e årsveckan in, då en ny regering tar vid. Då kommer fursten, en avkomma till det folk som ödelade Jerusalem år 70. Det är då som vredesdomen kommer att drabba den mänsklighet som förkastade Jesus och som har vänt Gud ryggen. Och det är tydligt sagt varifrån denne furste kommer. Fursten som Uppenbarelseboken kallar Antikrist. Hans framträdande ska jag nämna mer om längre fram i denna artikel.

Borttryckelsens hemlighet.

Också här finner vi förebilder i Gamla testamentet. Enok i 1 Moseboken 5:21-24 till exempel, om vilken det klart uttalas att Gud tog honom bort, och om Bruden i Höga Visan 6:11 heter det: "Oförtänt hade min kärlek satt mig upp på mitt furstefolks vagnar." Så hämtar Kristus sin församling från jorden. Innan jag går in på det måste vi ta med oss det som aposteln Paulus betonar i 1 Korintierbrevet 15:22-24. Guds planer och löften står fasta. De hoppar inte hit och dit, de byter inte adressat eller låter sig bringas ur fattningen av de olika skeenden som utspelar sig på historiens arena. Men observera, allt i sin ordning!

Gud har en plan för sitt utvalda folk Israel och alla hans löften kommer han att infria avseende dem. Det heter att därefter ska Jakobs nedfallna hydda byggas upp. Till ett ämne för lovsång över hela jorden. Men först ska Guds levande församling hämtas hem för att stå fram inför Gud som Jesu Kristi brud. Utan fläck och fel. Alltigenom skön, som Höga Visans brudgum säger om sin brud. Vad är det som lyfter bruden upp i Furstefolkets vagn? Det är kärleken. Jag vill gärna poängtera att det är så det förhåller sig med dem som ska bli med på himmelsfärden när Jesus kommer. Inte all vår strävan eller hur vi lyckas leva upp till våra egna och andras förväntningar.

Älskade vän, du som tagit emot Jesus som din Frälsare och Herre - vila i Hans kärlek! Brudens och brudgummens kärlek är bärkraften i himmelsfärden! Vad säger Bibeln? VI ÄLSKAR DÄRFÖR ATT HAN FÖRST HAR ÄLSKAT OSS. Den kraften bär, upp förbi åskådarna - våra fiender, i himlarymden och ända in i Faderns hus!

Frälst undan vredesdomen! Friad från vreden!

Även här har det Gamla testamentet förebilder. Läs om Noa och Lot! De räddades undan domen!

Vi lever i en ockuperad värld, en satanisk, förljugen och besudlad jord. Vi har ingen politisk framtid, inget idealpolitiskt framtidshopp. Det går inte att restaurera en ödelagd skapelse. Den vilar under förbannelse och ska oundvikligen möta Guds vrede, den vrede

som drabbar den mänsklighet som har vänt Gud ryggen. Men frågan som ställs i världens alla hörn och skikt är: Finns det något hopp? Ja det finns! KOM HIT UPP!

Jag tror på det som kallas Pretribulationsläran, nämligen att Guds levande församling ska evakueras i sin helhet före vedermödan. Tid och stund vet ingen, så står det skrivet, men det står också att vi inte ska vara ovetande. Vi bör lära känna tidens tecken. Jesus har en hel del att säga i ändetidalet till sina lärjungar. Han talar om villfarelse och förförelse och att i en stund när "ni inte väntar det", ska Människosonen komma. Denna fråga är således brännande aktuell. När ska det hända och vad ska ske?

Några människor är möjligen inte intresserade av framtiden. De finner den skrämmande och väljer att forma sitt liv efter samhällets och politikens bistra, men materiellt högtlovande strukturer. Andra åter vill veta mest möjligt och hemfaller åt uträkningar och spekulationer. Den som har ett personligt förhållande till Gud vet inte allt, men lever i hoppet. Det hopp som är beskrivet i Guds Ord. Guds plan är fullkomlig. Han har en plan med Israel, med hela världen och med sin församling.

Bibeln talar om något som heter FRÄLSNINGENS DAG, det är inte en enskild dag, men snarare ett tidsrum som nu har varat cirka tvåtusen år, en epok. Den tidsepok som kallas "ett nådens år från Herren" och under den tiden ska Gud fullborda sitt program för hedningarna. Det heter att de ska komma in i fulltalig skara. Den tiden avslutas med brudens uppryckande, Jesu Kristi dag.

Dagen då Jesus kommer för att hämta sin församling.

Slutet på församlingens jordeliv, då står bruden fullkomnad. Utan fläck och lyte (1 Kor 1:7-8, Fil 1:6, 10). Församlingens trolovningstid är över och hon går för att möta sin brudgum. I Lukas 21:33-36 varnar Jesus sina lärjungar för att bli infångade av "rus och

timliga bekymmer". Kan vara på sin plats att påminna varandra om i denna tid då materialismen och den religiösa onykterheten florerar fritt bland de kristna sammanslutningarna. Och utanför.

Pretribulationsläran lär att Guds levande församling i sin helhet, ska ryckas bort innan vreden går över vår jord. Den bygger på en bokstavlig tolkning av skriften, där man finner att Israel och församlingen är två vitt skilda koncept i Guds Ord. Församlingen som Kristi hemlighet är ett mysterium i Gamla testamentet, som blev införlivat mellan profeten Daniels 69:e och 70:e årsvecka, detta på grund av judarnas förkastelse av Jesus som Messias. Församlingens tidsålder är därför en hemlighet i Gamla testamentet. Denna tidsålder måste avslutas, innan Gud tar upp planen för Israels frälsning - därefter.

Apostlagärningarna 15 talar om upprättelse av Davids fallna hydda. Vårt välsignade hopp är att lämna jorden och ryckas upp till Herren. Mitt furstefolks vagnar - säger bruden i Höga Visan. Hennes kärlek har satt henne där. Vad säger aposteln Paulus i 1 Tesalonikerbrevet 5:9? Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen utan att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus.

Läs Romarbrevet 1:18. Uppryckelsens hemlighet.

Ett par viktiga frågor

Det finns två mycket viktiga och återkommande frågor i vår tid. Den ena är frågan om väckelse. Många har bett, och väntat på en väckelse som ska gå över hela jorden, profeterat och väntat.

Jodå, väckelsen kommer, men inte så länge församlingen är kvar på jorden vill jag påstå. Den andra frågan är om det kommer finnas frälsta människor på jorden sedan församlingen hämtats hem?

När vi läser Uppenbarelseboken finner vi svar på dessa frågor. Redan i Matteus 24:14 talar Jesus om en världsvid evangelisation. Vi finner dessa evan-

geliets budbärare i Uppenbarelsboken 7:3-8, och Sakarja 8:23 talar om digniteten i denna väckelse. Jag menar att Uppenbarelsbokens sjunde kapitel svarar på båda dessa frågor. En frälsningsarmé ur Israels tolv stammar, inalles etthundrafyrtiofyrausen, får Guds skyddande insegel, för att utöver hela jorden förkunna frälsning i Jesus Kristus under vedermödans tid och Antikrists välde.

En skara människor så stor att ingen kan räkna dem, blir under denna tid vunna för himlen. Dock förefaller det som att de fått betala med sitt liv (Upp 12:11).

Kanske är hela denna oräkneliga skara martyrer? Kanske är det där de ljumma och avfallna kristna kommer in i bilden? Kanske är det där våra bönebarn kommer in i räkningen? Ty många kommer att vakna till besinning när brudeskaran är borta. Var så säker!

Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vredesdomen utan att vinna frälsning genom vår Herre Jesus Kristus. Uppenbarelsboken 6:17 talar om Lammets vrede. Vem kan då bestå? Frågan är berättigad. Då härskar Antikrist och kräver total lydnad för sin person och det rike han representerar.

Där finns ingen försörjningsmöjlighet för den som inte böjer sig helt och fullt inför den fursten, som har en agenda av förförelse och förföljelse. Först går han världens barn, inklusive Israel, till mötes.

Fredsförbund upprättas, äntligen får judafolket leva i ro, ty en fredsfurste har trätt fram på arenan. Det är den starke man som hela världen väntat på. Redan idag ropas det efter honom på flera plan, ekonomiskt och fördelning av jordens resurser, inte minst. I den minst sagt kaotiska situation som uppstått efter församlingens bortryckelse, tar han sig an administrationen av vår värld (Inte Fridsfursten, Jesus Kristus, ty Hans tid är ännu inte

kommen).

Templet får klarsignal att uppföras, något som judarna längtat och planerat under lång tid. I skrivandets stund informerades jag om att en samman slutning av flera rabbiner just nu väntar på att tempelbygget ska sätta igång. Detta bygge antas kunna finna stånd och fullföras under endast några få veckor eftersom allt, i minsta detalj, ligger färdigt att tas i bruk. Och judarna kommer då att få fira sina offer enligt Gamla testamentets förordningar. Antikrist är den som kan ge grönt ljus för detta när han har förklarat fred med många folk.

Men när halva tiden av Antikrists regeringsperiod har förflutit, ska det visa sig att denne charmör kastar masken och visar sitt verkliga ansikte. Då bryter den stora vredens tid in. Den ondska som då finner uttryck har aldrig tidigare förekommit säger Guds Ord. Då sätter han sig själv i templet och kräver tillbedjan. En villkorlös och ovillkorlig tillbedjan vars uraktlåtenhet straffas med döden. Det är då judarna måste fly så som Jesus talar om i Matteus 24:15-28. Till en plats i öknen.

Men de dagarna är vi inte här. Då är bruden hemma. Lammets brud ska ingalunda drabbas av Lammets vrede! Jag hör invändningar. Varför ska vi slippa undan? På detta har jag bara ett enda svar - för att Gud frälste oss från vreden genom Jesu död på Golgata. När Guds vrede utöstes över Jesus, då friköpte han oss från vredesdomen. Vi som tagit emot Honom. För tid och evighet.

Många säger att vi borde bli kvar för att hjälpa människor genom vedermödan? Min tanke avseende ett sådant resonemang är att om vi inte förmådde hjälpa dem nu, kommer vi näppeligen kunna hjälpa dem då, när Antikrist dräper var och en som inte tillbeder

honom. Det är nu det är frälsningens dag!

Allra mest tänker man kanske på sina ofrälsta anhängare? Det är en fullt förståelig tanke, inte utan smärta. Till detta har jag också bara ett enda svar - när Jesus dog på Golgata försonade Han hela världen med Gud och öppnade porten till evig frälsning och evigt liv, för alla människor.

Hans frälsande kärlek i försoningsverket borgar för var och en av dem vi älskar.

Jesus sa : Tro på Gud, tro också på mig. Det finns befrielse från rädsla och oro. Det finns hopp!

Den sista frälsande basunen ska ljuda över vår jord. Jesus stiger ner på skyn, observera, inte på jorden vid denna tidpunkt. De döda går honom till mötes, livs levande, klädda i den oförgängliga härlighetskroppen lyfts de upp ur paradiset. Det är inte gravarna som berörs, det är en helt annan dimension. Likaså med oss som då lever och rycks till Hans möte. Inga ben ska ses försvinna sprattlande upp i luften den dagen. När vi ser Jesus, förvandlas också vi till hans likhet. Så står det skrivet. Detta sker i den tidsrymd som är odelbar, In atomo. Det kommer ett senare tillfälle då Jesus ska stiga ner till jorden. Till Oljeberget, närmare bestämt. Då kommer Han i härlighet och ska ses av alla. Då har Han sin brud med sig och då är denna tidsålder fullbordad. Kom hit upp! ETT nytt rike tar vid.

Det är fullt möjligt att det jag skriver här kan förefalla tvärsäkert, men det är mitt hopp, och jag har funnit det angeläget att dela med mig av hoppets budskap, så som jag finner det i Skriften.

Jag har också haft glädje i mina studier av detta ämne genom att läsa flera bibellärare i våra nordiska länder. T.ex. Thoralf Gilbrant. Charles Hansen, Thorolf Carlsen, Terje Berg, Gordon Tobiassen samt Dan Johansson m.fl.

Bibelställen jag hänvisar till i texten: 1 Mosebok 5:21-24; 24:1-67; Höga Visan 6:11; Daniel 9:26; Sakarja 8:23; Matteus evangelium 3:7; 24:3-22; Lukas evangelium 21:33-36; Apostlagärningarna 15:13-18; Romarbrevet 1:18; 1 Korintierbrevet 1:7-8; 4:1; 15:22-24, 51-52; Efesierbrevet 1:1-23; 3:11; Filipperbrevet 1:6; Kolosserbrevet 1:24-29; 1 Tessalonikerbrevet 1:9-10; 4:15-18; 5:9; Hebreerbrevet 9:26-28; 1 Petrus brev 2:9-10; Uppenbarelsboken 1:5; 4:1; 6:15-17; 7: 1-17; 12:11

Biblar jag använt mig av: Svensk övers.1917, Svensk Folkbibel 1998 samt Norsk Studiebibel 1988

Familjen Kalmykovs vittnesbörd från kriget i Ukraina

Text: Hans Lindelöw

Jag besöker familjen Kalmykov som bor i församlingens hus i Skagersvik sedan snart ett år. Vi träffas hemma hos vännerna Tage och Gertrud Johansson, och Verner och Anita Eriksen i Gullspång.

Pappa Jurij Kalmykov berättar, och hans berättelse kompletteras allt emellanåt av dottern Katja och hustrun Svetlana, samt de två döttrarna Tanja och Anja som sitter med i samtalet. Ytterligare en ukrainsk syster, Oksana, är även hon en del av gemenskapen i Gullspång och hjälper ofta familjen som tolk då hon kan bra engelska.

Familjen med sina tre döttrar och tre söner, bodde i Irpen där Maranataförsamlingen har haft kontakter sedan drygt trettio år. De levde ett vanligt liv som troende, gick på möten och allt var lugnt – då kriget började.

Det hade talats mycket om ett eventuellt krig, men de trodde inte att det skulle bli något av det. Men den 24 februari 2022 kom det.

Jurij var ute i vardagliga ärenden och

besökte en marknad då han plötsligt blev uppmärksam på stridsflyg högt uppe i luften. Folk blev rädda och började springa omkring för att köpa så mycket varor de kunde, och bilköerna växte då många ville ta sig till säkrare plats. Jurij med familj åkte först ingenstans.

Ryska armén kom med kolonner av stridsfordon för att inta Kiev. Familjen Kalmykovs bodde lite vid sidan av den första anfallsvägen, och såg inte mycket av den. Sedan kom ryssarna till Bucha med tanks och soldater i bilar. De ryska soldaterna hade väntat att invånarna i Ukraina skulle ta emot dem som något av befriare, ”med bröd och salt” som ett talesätt säger. De hoppades kunna ta sig in i Kiev för att paradera längs stadens huvudgata - Krejtjatik - omgivna av jublande folkskaror. Men Ukraina gjorde motstånd.

Rysslands nästa steg på vägen mot Irpen blev Gostomel, där det finns en flygplats. Då soldater kom med helikoptrar för att ta sig in i Kiev via Irpen, förstod Kalmykovs att de inte kunde stanna kvar. Kolonner med stridsfordon började skjuta, och dottern Katja ringde till Va-

silij Muravitskij som förestår deras församling, och undrade om han kunde hjälpa dem att evakuera från Irpen. Det blev flera telefon- och chatsamtal med Vasilij och hans syster Vera, och tidpunkt för evakuering bestämdes till den 3 mars. De fick skriva upp sig på en lista och alla som skulle evakueras skulle på en bestämd signal samlas vid en bestämd plats – först kvinnor och barn. I väntan på detta fann de sin tillflykt i en grannes betongkällare. Alla i Irpen gömde sig i olika källarutrymmen, typ potatiskällare och dylikt.

Två gånger blev döttrarna kallade för att evakueras utan att det gick att komma iväg, eftersom ryska soldater besköt bussen de skulle färdas i. Men tredje försöket lyckades och den 4 mars blev de evakuerade till en plats i närheten av Rovno, längre västerut i Ukraina.

Jurij och Svetlana stannade i Irpen med den näst äldste sonen. En tidig morgon i gryningen hörde Jurij hur strider pågick på olika håll och det syntes bränder. Den ryska kolonnen med stridsfordon höll på att skjutas sönder av ukrainsk militär. Det var inte bara reguljära soldater, utan även partisaner. Vapen hade delats ut åt

I det lilla samhället Skagersvik har församlingen tagit emot familjen Kalmykov som är på flykt från kriget i Ukraina. Familjen saknar tillgångar och bor kostnadsfritt i ett hus som ägs av församlingen.

De lever på en liten pension från hemlandet och saknar förutsättningar att bekosta sitt uppehälle.

Läs deras vittnesbörd från krigsutbrottet.

civilbefolkningen för att de själva skulle försvara sig.

En av huvudvägarna till Kiev går via Irpen, och över Irpen-floden. Bron som går över floden sprängdes, eventuellt av ukrainska motståndsmän så att ryssarna inte kunde ta sig fram den vägen. Svårt att veta vilka som sprängde den, men bilder på människor som tog sig över den sprängda bron för att komma till skyddsrummen i Kiev spreds över världen.

Samma kväll råkade Jurij snubbla och föll så olyckligt att han bröt ett ben i handen. Det var krig och dessutom hade han brutit handen!? Nu fick det väl ändå räcka. Han sökte upp en läkarmottagning nästa dag och där var han långt ifrån ensam i väntrummet. När det var hans tur sa läkaren: "Vad? Brutit ett ben i handen? Vad spelar det för roll? Det är krig!" Men Jurij fick i alla fall ett stärke förband, så att handen kunde läkas.

En gång vågade sig Svetlana ut från grannens betongkällare för att gå till den egna bostaden och besöka toaletten. Jurij satt kvar och hörde hur raketer kom flygande med ett vislande läte, och undrade bävande om hon skulle klara sig undan dem.

En kväll när de satt i källaren så hördes plötsligt en kraftig explosion. Det var en – två – tre explosioner efter varandra. När Jurij efter en stund gick ut och tittade stod ett grannhus i full låga.

Frivilliga aktivister kom och varnade att de inte skulle ge sig ut eftersom ryska armén hade kommit in i Irpen. Det var den avdelning som bestod av tjetjener och de rörde sig inte bara på allmänna platser, utan kunde gå in på gårdarna och kastade granater in i husen. Jurij och hans familj satt i källaren och hörde smatter och kulregn utanför. Då var det också hårda strider omkring deras för-

samlings möteslokal.

Den 10 mars lämnade de Irpen. Frivilliga evakueringsarbetare kom i en pickup för att hämta upp dem och de fick 15 minuter på sig att göra sig i ordning. Jurij satte på sig en jacka och tog plats i bilen med sin hustru och näst äldste son. De färdades med tio till tolv andra personer, varav en del kördes till byn Romanovka och andra kördes till Kiev. Jurij, Svetlana och sonen kom till Kiev.

"Vart ska vi nu ta vägen?" Ja, de visste inte alls. De gick och satte sig på järnvägsstationen. Det var på kvällen den 10 mars. Andra evakuerade begav sig till släktingar, men de hade inga släktingar där som de kunde bege sig till. Istället begav de sig med tåg till Lvov, dit de anlände den 11 mars.

Lvov var tidigare polskt, innan det andra världskriget. Jurij's yngste son kom dem nu till hjälp. Han hade under den senaste tiden efter att kriget börjat flyttat omkring bland olika vänner. Han var bilmekaniker, så han var en inte ogärna sedd gäst på sina håll. Jurij bad honom om hjälp att få någonstans att bo, och en vän till honom ställde upp.

Senare fick de kontakt med en troende man som såg till att de blev körda till Rovno, där de tre döttrarna var. Där fick de tillsammans bo i ett fyra våningshus som från början byggts för att inrymma föräldralösa barn, men som nu fylldes av flyktingar från östra Ukraina, från Mariupol med flera orter. Där kunde de bo i två och en halv månad.

Till Irpen gick det inte att återvända, och Jurij's döttrar tyckte att de borde resa utomlands. Katja rådfrågade återigen Vasilij Muravitskij som för tillfället befann sig i Tyskland, och undrade om han kunde hjälpa dem att komma dit. Han menade dock att det kunde bli svårt

då de inte hade släktingar i landet. "Men jag kanske kan hjälpa er till Sverige, till några som bor i en kommunitet. De samlas dagligen och ber tillsammans."

Sagt och gjort, de tog sig till Polen där de stannade i tre dagar, innan de tog färjan till Sverige. Väl i hamn på svensk mark togs de emot och välkomnades av en av Maranataförsamlingens bröder, Aivaras Kulisauskas, som körde dem till Gullspång och vännerna där, och till bostaden i Skagersvik bara några kilometer bort.

Syskonen i Gullspång tog sig genast an familjen på alla sätt. De behövde kläder och skor, och det har blivit många resor till vårdcentral, läkare, migrationsverk och annat.

Jurij har problem med både hjärtat och magen, och hustrun Svetlana opererades för cancer redan i Ukraina då hela magsäcken togs bort, vilket fortsatt medför läkarkontroller och dietföreskrifter.

Broder Tage Johansson har skjutsat dem både till vårdcentralen och till Skövde sjukhus många gånger och hämtat ut mediciner. Han hjälper dem att handla och har skjutsat dem flera gånger till Migrationsverket i Örebro för registrering, både första året och nu under det innevarande, då en ny ansökan måste göras.

Vill du vara med och hjälpa till med att täcka familjens boendekostnader tar vi tacksamt emot din gåva. Ange då "Kalmykovs" på inbetalningen.
(Swish 123 155 1571, Pg 44 10 05-6)

Ulf Östeby besökte storfamiljen i Skälby där han deltog i ett möte med sång, cittraspel och en väckande appell som vi här publicerar.

Jesus manar gott för oss!

Appell av Ulf Östeby

Vi ska läsa ett ord från Markus evangelium:

När Herren Jesus hade talat till dem, togs han upp till himlen och satte sig på Guds högra sida. Och de gick ut och predikade överallt, och Herren verkade tillsammans med dem och bekräftade ordet genom de tecken som åtföljde det (Mark 16:19-20).

Det är så underbart att tänka på varför Jesus togs upp till himmelen. Viktiga saker var i görningen som skulle påverka

också oss som lever i den yttersta tiden. Det första jag stannat inför är vilken maktposition det var när Jesus satte sig på Faderns högra sida. Vi läser i Psaltaren om när Fadern säger till vår Herre: "Sätt dig på min högra sida tills jag har lagt dina fiender dig till en fotapall." Tänk att alla de som är våra fiender, hela satans här av onda andar och änglar som gör allt vad de kan för att skada oss, de kommer att läggas under Jesu fötter. Redan nu får vi trampa dem under våra fötter, ty vi följer Jesus och går fram med honom i

segertåg. Då har fienden ingenting att sätta emot, för Jesus vann en seger på Golgata som är fullständig och som gäller för tid och evighet. Därför får de onda makterna känna av att de är i underläge redan här och nu.

Om vi ser ut över världen kan det se ut som att den onde gör mycket, men låt oss inte glömma bort att vår Far i himmelen, han gör också mycket genom sin helige Ande och genom sin församling. Överallt där det finns en människa som älskar Je-

sus, där går vi fram i segertåg. Det står så underbart i en sång som vi sjunger ibland: "Framåt blott till seger underbar, Han är trofast som oss kallat har. Självt han går framför oss alla da'r. I hans namn finns härlig frälsning."

Vad viktigt det är att Jesus får vara den som går framför oss. Det är alltid farligt när man ska försöka ställa sig själv framför Jesus. Det står i en översättning om Marta att hon vid ett tillfälle ställde sig framför Jesus och började klaga på sin syster. Så vill inte Gud att vi ska göra. För det första ska vi inte ställa oss framför Jesus, utan han ska i allt vara den främste. När han är den främste, då är det istället så att vi får följa hans spår.

När jag var liten var jag väldigt säker på mig själv och övertygad om att jag visste det mesta och bestämde så mycket jag kunde, och det gick ju inte alltid så bra. Men kan ni tänka er att det som varken rektorer, lärare eller poliser kunde åstadkomma - en gång hade jag faktiskt problem med polisen - det gjorde Gud då han började tala till den unge pojken hjärta. Jag var i tioårsåldern och började förstå att det fanns någonting som var ännu större än att jag skulle vara den främste. Det var att Jesus skulle få vara den främste, och att jag istället skulle följa honom.

Trots att jag var bara tio år så blev ändå mitt liv förvandlat. Det var ett nytt liv som började i och med att jag inte bara såg Jesus som en fantastisk person, och att jag inte bara visste att han var Guds son i himmelen, utan att han också fick bli min Herre. Precis som det står: "Om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då blir du frälst." Det var precis vad jag fick vara med om, att Jesus fick bli Herre. Det är underbart, och det håller att leva på genom hela livet.

Jesus har en ställning av makt i härligheten i och med att han har satt sig på Faderns högra sida. Med den makten vill han också bistå oss och ge oss kraft. Det står att "Herrens ögon överfar hela jorden, för att han med sin kraft skall hjälpa dem som med sina hjärtan ger sig hän åt honom". Låt oss vara med i den skara som helhjärtat ger sig hän åt honom. Då kommer han med sin kraft att bistå oss i vilket sammanhang vi än hamnar i. Jesus har fått sig given all makt i himmelen och på jorden.

Sedan står det också att Jesus säger: "Såsom min Fader har överlåtit konungslig makt åt mig, så överlåter jag konungslig makt åt er." Tänk, vilka ord!

Det är därför vi kan vittna om Jesus och förkunna Guds ord. Det är därför vi kan be för sjuka, lägga händerna på dem, smörja dem med olja och Ordet säger då att de ska bli friska. Det är därför som till och med de onda makterna får backa när det kommer en människa som älskar Jesus, för vi är på den segrande sida. Vi är mer än segervinnare! "Seger vi vinner och mer än det, och därför i tro håller ut", sjunger Torvid Pedersen i en av sina sånger.

I och med att Jesus satt sig på maktens högra sida så har han utgjutit sin Ande över oss. Det är något som Jesus tar upp som en avgörande sak när han går till Fadern; att Anden ska kunna komma till oss. Jag har undrat varför inte Anden kunde komma så länge Jesus var här, och jag tror att jag förstår vad det beror på. Det står ju om Jesus att han alltid lever för att mana gott för oss. På samma sätt står det om den helige Ande, att han manar gott för oss med utesägliga suckar. Fadern ville alltid ha någon som manar gott för oss där inför tronen. Så när Jesus hade intagit sin plats på Faderns högra sida, började han sin tjänst. Det står att han lever för att alltid be för och vädja för de heliga, för dig och mig.

Tänk att Jesus ber för oss. Det betyder också att när vi lyfter fram våra böneämnen inför Gud, sådant som vi förstått att vi behöver Guds hjälp med, då är vi inte ensamma utan vi är i gott sällskap. Jesus ber för oss hos Fadern, och i våra hjärtan kommer Anden vår svaghet till hjälp. När vi inte vet hur vi ska be så kommer han till vår hjälp och leder oss. Det kan vara både i tungotal, i tal med förståndet och vi kan be efter Guds vilja och efter Guds ord och veta att nu händer det saker. Jesus har intagit sin plats för att kunna be för oss.

Vi läste tidigare hur Jesus satte sig på Faderns högra sida i höjden. Har ni läst om hur det var med Stefanus när han skulle stenas? Han säger: "Jag ser himlen öppen och jag ser Människosonen stå på Guds högra sida." Tänk att Jesus, den mäktigaste av alla, hade rest sig upp när hans tjänare blev stenad. Jesus stod redo att ta honom i sina armar. Jesus hade själv en gång ropat till Fadern: "Fader, i dina händer befäller jag min ande." Nu stod Jesus med sina händer redo att ta emot sin tjänare. Skulle någon av oss hinna dö innan Jesus kommer, då vet vi att han står redo med sina händer och tar emot oss. Då kan vi sjunga som Kåge Sjölin: "Skall jag än läggas i mulden, störer ej detta mitt hopp. Nej, det ska grönska på kullen, tills jag förklarad står upp."

Tänk vad underbart att Jesus är på Faderns högra sida och han har säkert många gånger genom historien rest sig när han har sett att hans vänner här på jorden far illa. När du och jag är i svårigheter så har vi en förebedjare som alltid lever och manar gott för oss.

Sedan har vi det underbara med att Jesus gick till Fadern, nämligen att det visar oss som följer honom vilken väg vi ska gå. Om Jesus blev uppryckt till Fadern, då är det klart att vi också ska bli det. Har vi hunnit dö då kommer våra kroppar att få liv igen. Den här kroppen, oavsett hur mycket den har multnat, så har Gud koll på varenda atom som finns. Och det står att den här kroppen är ett frö till den nya härlighetskroppen. Tänk vad underbart det är när Paulus i 1 Korintierbrevet 15 talar om kroppen som ett frö till den nya härlighetskroppen. Vid Jesu ord, överängelnas röst och Guds basun, kommer de som har dött i tron att stå upp, och hela den frälsta skaran kommer att förvandlas. Då klarar vi himmelfärden lika bra som Jesus gjorde. Det står ingenstans att Jesus innan han hade sin förhärligade kropp steg upp från jorden till himlen, utan först fick han den nya, förhärligade kroppen. Han skulle i allt bli oss lika. Vi skulle få gå den väg som han gick.

Det kommer en dag när våra kroppar kommer att förvandlas och då klarar vi hur varmt eller kallt det är i rymden som ingenting. Vi lyfts upp med en kropp som Jesu kropp, den som gjorde att han plötsligt kunde stå bland sina lärjungar. Det står inte att han svävade utan det står att han stod mitt ibland dem och sade: "Frid vare med er." Tänk att vi får dela den hälsningen när vi träffas som Guds barn idag. Vi får hälsa varandra med frid, såsom Jesus hälsade, och så vet vi att det har betydelse, för han är vår frid. Att Jesus gick till Fadern, det visar att han också ska komma igen, som han säger: "Om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är."

Jag är så glad och tacksam över att tillhöra den skara som är på väg till himlen, som får stå inför tronen och lovprisa Gud och Lammet för den frälsning som Jesus vann på Golgata. Jesus kommer snart! Han själv har banat vägen och gjort i ordning boningarna, så att allt är redo för oss när vi ska stiga in där i härligheten, och så ska vi alltid få vara hos Herren.

Glömmer vi evangeliet i förkunnelsen?

Undervisning av Paulus Eliasson

Bibelförkunnelse är en tjänst som har många bottenar. Dels är det ett av de största uppdrag man kan få: Att förklara vad Gud menar i sitt Ord. Men det är också skrämmande: Vad händer om jag gör fel? Vilket intryck får människor av Gud om jag inte som 2 Tim 2:15 säger "rätt delar sanningens ord"? Den skotske reformatorn John Knox sa en gång att "Jag har aldrig fruktat djävulen, men jag skakar varje gång jag står i talarstolen". Det är en respekt för tjänsten som många borde ta till sig.

"Problemet" med att predika från Guds Ord, är att det är tveeggat – det skär åt båda hållen. Jag har aldrig läst en text i Bibeln och så tänkt för mig själv: "Detta blir lätt att predika, för det handlar inte om mig." Man kan inte hålla Bibeln i sin hand, och förvänta sig att den inte ska sätta ljuset på ens egna brister.

Ett område som Gud började peka på och irritera mig med för några år sedan, gällde min egen förkunnelse. Jag upplevde att Gud frågade mig "Var är evangeliet?" varje gång jag satt med mitt färdiga utkast till söndagspredikan. "Var är evangeliet?" Vad betydde det? Det jag kom fram till, och som jag tror att Gud ledde mig till, vill jag gärna dela med dig.

Vad är evangeliet?

Innan man börjar predika evangelium måste man naturligtvis fråga sig vad det är. De flesta kristna har nog förmågan att sammanfatta evangelium i en mening eller två, men jag vill låta aposteln Paulus göra jobbet åt mig, i sin otroligt koncentrerade inledning av Romarbrevet:

Från Paulus, Kristi Jesu tjänare, kallad till

apostel och avskild för Guds evangelium, som han har utlovat genom sina profeter i de heliga Skrifterna.

Evangeliet handlar om hans Son, som till sin mänskliga natur är född av Davids ätt och som genom helighetens Ande med kraft har bevisats vara Guds Son efter uppståndelsen från de döda: Jesus Kristus, vår Herre (Rom 1:1–4).

Paulus säger alltså att evangelium är att Jesus från Nasaret, som var av kung Davids ätt, också bevisades vara Guds Son genom uppståndelsen från de döda – och därigenom är han vår Messias och Herre.

Det är evangelium. Jesus är Messias och Herre. Och om den universella och lokala församlingen, såväl som den individuella förkunnaren, ska ha något existensberättigande, så handlar det om att fråga sig i vilken grad man förhåller sig till och förkunnar detta evangelium. Utan evangelium är vi ingenting – och förändrar ingenting, eftersom det är evangelium som är Guds kraft till frälsning. Därför är det viktigt att all kristen förkunnelse, både den vi gör från talarstolen, på torg, i enskilda samtal eller på sociala medier, utgår ifrån detta: Jesus är Messias och Herre, och han blev det genom sitt lidande, sin död, uppståndelse och himlafärd.

Men tror inte alla kristna förkunnare på detta? Förkunnas det inte hela tiden? Finns det verkligen något problem?

Hur ser dagens förkunnelse ut?

Då jag växte upp i Maranataförsamlingen i Stockholm så lärde jag mig att

motsatsen till evangelium, är antingen moralpredikningar eller en blodlös förkunnelse. Och det tror jag är sant – men samtidigt har jag hört otroligt mycket förkunnelse som har varit både det ena och det andra, utan att jag tror att predikanten har haft den intentionen.

Vad är en moralpredikan? Det är när man väljer ett tema där man ser en brist hos sina åhörare, och genom att peka på olika bibeltexter visar man varför detta inte är förenligt med en kristen bekännelse. Låt mig ta ett exempel: "Kristna ägnar sig i mindre och mindre grad åt bön. Här är 10 bibelord som talar om bödens nytta, nödvändighet och funktion. Därför, älskade vänner: Låt oss be! Låt oss söka Gud i bön, för bara genom bönen vinner vi seger!" Om du har en bakgrund som påminner om min, så har du säkert hört denna predikan, och om du har varit predikant en stund, har du säkert (i likhet med mig) hållit den.

Vad är då problemet? Varför är det en moralpredikan? Därför att det inte bygger på Golgata grund. Det är nämligen bara evangeliet som är Guds kraft till frälsning – och en predikan som inte driver åhörarna till korset blir en appell till vår moraliska förståelse – men inte en förkunnelse av evangelium. Vi behöver inte bara veta vad som är problemet, utan att lösningen alltid strömmar ut från de sårmärkta händerna.

Vad är då en blodlös förkunnelse? Jag hörde en gång en känd amerikansk predikant förkunna för tusentals samlade i Livets Ord i Uppsala, och han ropade ut: "Vi måste börja förkunna blodets kraft! Vi måste tala om Jesu Kristi blod!",

Det är cirka 23 år sedan jag höll mitt första bibelstudium. Det var en kort predikan som jag hoppas att de som var där har glömt. Mötet räddades som tur var av att jag delade tiden med en broder som gjorde ett betydligt bättre intryck. Sedan den gången har jag talat i många hundra möten, och just nu befinner jag mig i Rumänien, där vi har sex möten i veckan fördelat på tre församlingar. Det blir mycket predikande.

till publikens jubel. Jag såg programmet över internet, och tänkte "Fantastiskt, nu ska jag få höra evangelium förkunnat, och så ska jag också få mina fördomar mot framgångsteologer krossad." Men så fortsatte han tala i en timme, utan att förkunna blodets kraft.

I efterhand har jag några gånger kikat in på hans amerikanska TV-kanal för att se om förkunnelsen har haft försoningsverket i centrum, men utan resultat. Det verkar som att det är lättare att tala om hur viktigt det är med evangelium, än att faktiskt förkunna det.

Precis detta ser jag i mig själv också. Predikningar har lätt för att bli ett motivationstal à la de populära TED-talks som man kan se på YouTube. Predikningar med teman som "Här är fem tips på hur du kan leva segerrikt i din vardag" eller "Detta bibelord ger dig nyckeln till att få bukt med dina psykiska (eller äktenskapliga, jobbrelaterade, eller något annat) problem". Det kan vara inspirerande, positivt, karismatiskt och skickligt presenterat. Men också här finns faran att korsets kraft lyser med sin frånvaro.

Många predikanter har tagit till sig detta – de är inte nöjda med moralpredikningar eller finputsade appeller utan kraft, och därför bestämmer de sig för att de ska tala om korset. Men ofta blir det på ett ensidigt sätt, därför att var de än är i Skriften, så finner de att det på ett eller annat sätt handlar om Jesu död, och summan av förkunnelsen är alltid: "... och därför måste du tro på Jesus, så att du blir frälst från helvetet, och får leva för evigt med

Jesus i himmelen."

Och det är både sant och viktigt. Men som regel förkunnar vi för människor som redan är frälsta, och som tror på Jesus. Inte så att vi inte behöver bli uppmuntrade och påmind om försoningens verklighet – men är verkligen korsets verkningsområde "bara" en fribiljett till evigheten? Och om jag redan vet att jag blir frälst av nåd genom tro, behöver jag då aldrig höra en predikan igen? Det kan inte stämma. Det är inte bara evangelisationskampanjer som ska fyllas av korsets evangelium, och målet är inte att kristna varje vecka ska få höra varianter av samma predikan, som bara handlar om hur man blir frälst genom att tro på Jesus. I stället tror jag att det finns en evangeliecentrerad förkunnelse som både är Gud till ära och oss till gagn, och som får konsekvenser för varje aspekt av livet.

Med evangelium som medel och mål

All förkunnelse har vissa ofrånkomliga delar. Man presenterar ett problem eller en frågeställning som man vill utreda, och sedan försöker man på ett bibliskt sätt behandla det problemet. Som min exempelpredikan om bönen längre upp i artikeln. Utan en frågeställning blir predikan bara förmedlande av information, som kanske kan vara sann, men som inte förändrar någonting i åhörarens liv.

En predikant behöver vara medveten om sin församlings behov (inte bara vad folk anser sig ha för behov, men vad Gud själv menar att vi behöver), och forma sin förkunnelse utefter det, så att förkunnelsen både leder rätt, förmanar,

undervisar och uppmuntrar. Finns det en likgiltighet inför bönen? Saknas det socialt engagemang? Hur är det med missionsivern? Hur är det med kärleken till Kristus? Utan att använda tillfället för att gå till personangrepp eller förändliga sin egen position i en pågående konflikt, så måste man ändå vara relevant, och ställa sig frågan: "Är detta förkunnelse som församlingen behöver idag?"

Det andra som man behöver fråga sig när man förbereder sitt budskap är "Hur presenterar evangelium en lösning på detta problem?" Det är här jag menar att min egen förkunnelse ofta har varit högst bristfällig, därför att den inte har drivit människor till korset, utan till sig själva. Vad menar jag med det? Jo, utan korset så finns ingen lösning på någonting. Det är där som Guds väsen, plan och karaktär uppenbaras tydligast, och det är där som alla våra behov möter sitt svar. Utan korset blir allting religiös tomhet, vare sig det ytligt sett verkar strängt eller kärleksfullt och ödmjukt.

Korset uppenbarar djupet i allas vår synd – för min synd ledde inte bara till att en bock behövde slaktas, eller att jag läser ett visst antal böner och lovar göra bättring. Min synd kunde bara försonas genom att Guds egen Son korsfästes. Så när jag tänker på min kärlekslöshet, min motvilja mot syskon, min ovilja att söka Gud i bön, min brist i engagemang för rättfärdighet i min familj och i världen – så måste jag se upp på korset för att förstå vad det kostade Gud att försona mig med honom.

Forts sid 18

Vem är Jesus?

Under femton veckors tid spelade Yngve Stenfelt in lika många program för Radio Maranata, om vem Jesus är. I ett tidigare nummer av Midnattsropet (nr 5/2022) publicerade vi den första delen och här följer del 15, vilket är en sammanfattning av bibelns budskap och mening med att presentera Jesus.

Samtliga program finns tillgängliga på Maranata Podcast där också övriga radioprogram publiceras.

Länkar finns även på församlingens hemsida www.maranata.se

Undervisning av Yngve Stenfelt

Vi har nu kommit till det femtonde avsnittet med titeln "Vem är Jesus?" Jesus är centralpersonen i varje program men titeln blir här annorlunda. För mig personligen har det varit en stor glädje att få ta fram vad evangelierna säger om Jesus. Det har varit det centrala i dessa budskap. Vi har också läst från det profetiska Ordet, från Apostlagärningarna, breven och Uppenbarelseboken. Vilken helt underbar berättelse vi får om Jesus i evangelierna; i Matteus, Markus, Lukas och Johannes. De är så detaljerade att det är som att vi själva var på plats då vi läser om händelserna och på det sättet får del av vad Jesus gjorde och lärde.

Syftet med detta är att visa på Jesus som Guds Son och ge oss tro på honom. Johannes uttrycker i kapitel 20:28:

Ännu många andra tecken som icke är uppskrivna i denna bok gjorde Jesus i sina lärjungars åsyn. Men dessa har blivit uppskrivna så att ni ska ha tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att genom tron ska ha liv i hans namn.

Så blir inte detta bara en beskrivning om vad som har hänt, hur människor mötte

Jesus då, utan det blir också en inblick i vad som kan ske här och nu för oss i mötet med samme Jesus. Därför blir det så viktigt att vi tar till oss evangeliernas berättelser om Jesus, och gömmer och begrundar dem i våra hjärtan. Vilken underbar Jesus evangelierna låter oss se. Vilken underbar Jesus evangelierna ger oss tro på. Vilken underbar Jesus där vi får liv genom tron på hans namn.

Jesus hade sitt älsklingsuttryck för sin person: *Människosonen*. Gud Fadern hade också sitt älsklingsuttryck över Sonen: *Denne är min älskade Son i vilken jag funnit behag*. Det var de gånger då himlen öppnades och Gud uttryckte vad han menade om sin Son. Och detta Fader-Son-förhållande blev uppenbarat av Gud för lärjungarna. Petrus säger: *Du är Messias, den levande Gudens Son*. Så stadfäster han detta förhållande med ett bevis som är fast, nämligen Jesu uppståndelse. Han är med kraft bevisad vara Guds Son, alltifrån uppståndelsen från de döda.

När Guds Son blev Människoson så upphörde inte detta förhållande. För undret skedde, som vi talat om så

inträngande i dessa program, i jungfrufödelsen. När Maria ställer frågan: Hur ska detta ske? då får hon höra: Helig Ande ska komma över dig och kraft från den högste ska överskygga dig. Därför ska ock det heliga som var fött kallas Guds Son.

Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son på det att var och en som tror på honom inte ska förgås utan ha evigt liv. Här har vi evangeliernas kärna. Gud älskade världen så, att han utgav det bästa han hade, sin enfödde Son. Det var denna utgivande kärlek som människorna mötte där Jesus drog fram. Det tog sitt största uttryck på korset där Jesus gav sitt liv till lösen för oss människor. Johannes har i sitt evangelium det triumferande utropet från Jesu läppar på korset: Det är fullbordat! Detta som var en tanke i Guds väsen före världens grund var lagd, tar här sitt fulla uttryck. Lammet som borttager världens synd.

Så blev Jesus försoningen för våra synder, och denna frälsning som Jesus vann på Golgata gäller för en hel mänsklighet. Ty så älskade Gud världen. Men den måste

mottagas personligt i varje människas liv. Det heter att den som tror på honom ska icke förgås utan ha evigt liv. Vi kan aldrig nog poängtera vikten av det personliga förhållandet till Jesus Kristus – tron på honom. Tidigare följde vi fursten över luftens härsmakt, den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. Vi gjorde vad köttet och sinnet ville och vi var av naturen hemfallna åt vredesdomen. Det var i vårt syndiga tillstånd, ett tillstånd utan Jesus.

När Paulus ger inblick i evangeliets kärnområde så säger han i Korintierbrevet 15:

Mina bröder, jag vill påminna er om det evangelium som jag förkunnat för er, som I jämväl togen emot och som I ännu står kvar i, genom vilken I ock bliven frälsta. Jag vill påminna er om hur jag förkunnade för er, såframt I eljest håller fast därvid, om nu icke så är att I förgäves har kommit till tro.

Så tar han oss med i huvudfåran, huvudstycket, in i det viktigaste i vårt trosliv. Han säger: Jag meddelade eder som ett huvudstycke vad jag själv har undfått, att Kristus dog för våra synder, enligt skrifterna och att han blev begravnen och att han har uppstått på tredje dagen enligt skrifterna. Så säger han: det är på det sättet vi predikar och det är på det sättet vi har kommit till tro. Huru viktigt är det inte med en skriftelig frälsning, Guds frälsning i Jesus Kristus. Här behövs inga utsvävningar, inga andliga resor, vare sig upp eller ner, för det heter i Romarbrevet 10:

Du behöver inte fråga i ditt hjärta. Vem vill fara upp till himlen, nämligen för att hämta Kristus ned, eller vem vill fara ner till avgrunden, nämligen för att hämta Kristus upp från de döda.

Vad säger den: Jo den talar om en underbar närhet, och den närheten är Jesu närhet, som vi finner i bibelordet. Tänk dig in i att Ordet var i begynnelsen, det som var hos Gud, det som var Gud, det Ordet genom vilket allt har blivit till som är till, och utan det har intet blivit till som är till. Det ordet tog sin boning ibland oss, och vi såg hans härlighet, ja vi såg liksom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, full av nåd och sanning.

Det är om Jesus jag talar. Det är hans närhet vi möter i Ordet som är oss nära. Det heter vidare helt underbart:

Ordet är dig nära, Ordet om tron det som vi predika. Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då blir du frälst. Ty genom hjärtats tro blir man rättfärdig och genom munnens bekännelse blir man frälst.

Tänk att frälsningen är tillgänglig för oss, så nära, där vi inte behöver sträcka oss till något som är ouppnåeligt, uppe i himlen eller ner i avgrunden, utan vi får i vår närhet, ja i vårt hjärta, uppleva frälsningens under då Guds ord, ordet om Jesus Kristus, kommer in i vårt hjärta. Det ord som är verksamt i den som tror. Jesus kom till jorden för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Det var därför han vandrade omkring bland oss och gjorde väl och hjälpte alla. Han kom för att göra om intet djävulens gärningar. Så fick vi träda in genom frälsningens under på ett område där Guds gärningar uppenbaras. Detta är Guds gärning, att I tron på den han sänt. Det är vad som sker genom munnens bekännelse och hjärtats tro. De två tingen som hör så intimt samman. Om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då blir du frälst.

Har det verkligen någon betydelse med munnens bekännelse? Bekännelsen av Jesus som Herre är helt klart avgörande. Det heter vidare att var och en som åkallar Herrens namn ska blir frälst. Vi uttrycker med vår bekännelse vem som ska vara Herre i vårt liv och den väg vi vill gå.

Än en gång vill jag säga hur det var tidigare, innan mötet med Jesus. Då följde vi fursten över luftens härsmakt, den andemakt som nu är verksam i de ohörsamma. Vi gjorde vad köttet och sinnet ville, och vi var av naturen hemfallna åt vredesdomen. Det var ett tillstånd utan Jesus, men när vi bekänner Jesus som Herre så blir det ett nej till mörkrets furste och det gamla livet, och ett ja till honom som dog för våra synder

på Golgata och uppstod på tredje dagen för vår rättfärdiggörelses skull.

Det blir ett uttryck för vår vilja att följa Jesus. En bekännelse till en ny Herre. Så har vi då fått detta trosfundament i våra hjärtan, att Gud uppväckte Jesus från de döda. Det blir mer än en förnuftstro. Det blir hjärtats tro, den livgivande och förvandlade tron som gör oss till nya skapelser i Jesus Kristus, där det gamla är förgånget, och något nytt har kommit.

Så blir vi upplyfta ur den djupa dyn, ur fördärvets grop och får våra fötter ställda på klippan, och i vår mun får vi en ny sång, en lovsång till Gud. Vad har vi gjort? Vi har gjort upp med den gamla människan och hennes gärningar. Den gamla människan har blivit korsfäst med Kristus och sanningen är att nu lever inte mer jag utan Kristus lever i mig, och hjärtat vill uttrycka den förvandling som ägt rum. Vårt hjärta flödar över av sköna ord, en dikt som gäller en Konung, ja, en lovprisning till Jesus Kristus, från ett hjärta som blivit renat genom hans dyrbara blod.

Vår tro får inte bara bli ett förhållande till lärosatser utan vår tro måste ju bli ett förhållande till Jesus Kristus, att lära känna honom, och kraften i hans uppståndelse. Meningen med evangelierna var att vi skulle tro att Jesus är Guds Son och att vi genom tron på honom skulle ha liv i hans namn. En biblisk frälsning är inte döda teorier, men liv i Jesus Kristus. En övergång från död till liv, från mörker till ljus, ja från satans makt till Gud. Det var en sådan frälsning som kostade Jesus allt då han gav sitt liv till lösen för oss, då hans dyrbara blod rann till försoning för våra synder.

Det är inte så underligt att själva spjutspetsen i pingstdagens predikan var den här:

Denne Jesus som ni har korsfäst, honom har Gud gjort till både Herre och Messias. När de hörde detta så fick de ett styng i hjärtat och frågade: Bröder vad ska vi göra? Gör bättring, och låt alla döpa er i Jesu Kristi namn till era synders förlåtelse. Då ska ni som gåva undfå den helige Ande. Ty eder gäller löftet och edra barn, jämväl den som är

fjärran, så många som Herren vår Gud kallar.

Frälsningssanningarna och förkunnandet om Jesus som Herre var så inflätade i varandra att de hörde fullständigt samman. Man kan inte tänka sig en biblisk frälsningsupplevelse utan Jesus som Herre. Det här med att få Jesus som Herre bör ske här i tiden, för det kommer en dag då alla knän ska böjas, och alla tungor ska bekänna Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre. Deras knän ska böjas som är i himlen, på jorden och under jorden. På samma sätt ska varje tunga bekänna Jesus som Herre; deras som är i himlen, på jorden och under jorden. Det blir den totala bekännelsen av Jesu herravälde, Gud till ära. Men denna bekännelse av Jesus som Herre är tänkt att ske här i tiden. Varför

det? För att den är frälsande. Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder. En syndernas förlåtelse, ett nytt herravälde med Jesus som Herre.

Bibeln ger oss ingen omvändelsemöjlighet i evigheten. Den måste ske här i tiden, för det är endast här i tiden som bekännelsen av Jesus som Herre är frälsande. Den bekännelse av Jesus som Herre som sker i evigheten, blir för människor som inte gjort det här i tiden en mycket allvarlig sak. Man inser att den bekännelse som var ämnad för tiden på jorden, aldrig kom på deras läppar, åkallandet av Jesus till frälsning. Men för dem som upplevt frälsningen här i tiden, och som tagit emot Jesus i sina liv, för dem blir den här

bekännelsens dag, när alla tungor ska bekänna Jesus Kristus som Herre, inte bara en bekännelsens dag i största allmänhet, men en bekräftelse på att Jesus Kristus är konungarnas Konung och herrarnas Herre. Jag tycker svalget här är så oerhört stort.

Det kommer inte att bli knäböjning sida vid sida, Nej, de som är i himlen böjer sina knän där. De som är på jorden böjer sina knän där och de som är under jorden böjer sina knän där. Därför, se till att ditt knäböjande i evighetens värld blir i himlen inför Guds tron, inför Jesus Kristus. Idag är frälsningens dag!

Forts fr sid 15 - Glömmer vi evangeliet ...

Men korset uppenbarar samtidigt vilket värde Gud såg i världen, eftersom Jesus inte aktade jämlikheten med Gud som ett byte, utan utblottade sig själv och antog en tjänares skepnad när han blev lydig helt till döden på korset – för att försona oss med Gud. Samtidigt som min synd blir obehagligt exponerad i ljuset från Guds härlighet i den korsfästes ansikte – så blir också nåden ännu mer överströmmande.

När vi ser upp på den korsfäste, och ser att Gud har uppväckt honom, och insatt denne Jesus från Nasaret till att vara Messias och Herre, så måste vi fråga oss: Vad betyder det för mig idag? På vilket sätt förändrar det mitt liv? För onekligen så betyder det en grundläggande förändring av allt. Den som bekänner den korsfäste och uppståndne som Herre, kan aldrig bygga sitt liv på samma sätt som andra.

Det är ytterst relevant att fråga sig själv: Vad betyder evangelium för mitt val av skola, karriär, fritid och allt annat? Vad har evangelium för svar på livets stora frågor om mening och mål? Hur berör det mitt äktenskap? Hur kan det bli en tröst i sorg? En styrka i svaghet? Läkedom i psykisk och fysisk sjukdom? Det är just här som evangelisk förkunnelse ska vara med på att ge

vägledning och hjälp till Guds folk.

Därför kan vi heller inte förkunna på ett sätt som tillfredsställer vare sig moralismen eller narcissismen, utan all predikan har evangelium både som medel och mål.

Men för att jag inte ska falla i min egen fälla, och göra detta till en moralpredikan i sig själv, så vill jag understryka att all förkunnelse inte bara måste ha korset i centrum, men den måste också vara motiverad och ha sitt ursprung i ett personligt möte med den uppståndne. Målet är inte den perfekta predikan med rätt teologi och välavvägd komposition, utan att vi själva står och ser med förundran upp på korset, och instämmer med den romerske soldaten: "Denne var i sanning Guds son!" Därför vill jag uppmana dig som önskar att förkunna evangelium att vända tillbaka till Getsemane, Golgata, graven och Oljeberget där Jesus for till himmelen.

För mig har denna insikt drivit mig till att förundras över Jesu kors i allt högre grad, därför att förkunnelsen dör i samma ögonblick som man själv inte är fascinerad av och förälskad i Jesus själv. Jag upplever att jag är långt ifrån där jag borde vara i min förkunnargärning, just därför att Jesu försoning är en så oändlig källa att ösa ur.

Upplever du det samma? Du kanske inte

ens är predikant, men längtar efter att få dela med dig av vem Jesus är och vad han vill till människor omkring dig? Då kan vi tillsammans be att den helige Ande griper tag i våra fattiga ord, och ger dem den kraft som behövs för att föda människor på nytt och sedan göra dem till Jesu lärjungar.

Och varje gång vi sätter oss ner med en text som vi vill utforska för att kunna dela med andra, så kan vi fråga oss själva: "På vilket sätt skinner Jesu kors på denna text? Hur applicerar jag korsets nåd, uppståndelsens kraft och himmelsfärdens härlighet på denna text? Hur visar denna text att Jesus är Herre och Messias? Vad betyder det för mig och den som ska lyssna?"

Jag hoppas att denna artikel inte har gett intryck av att vara en annonskampanj för mig själv, eller att jag har uppnått det jag talar om – och heller inte att det är en kritik av all den förkunnelse som förekommer idag. Det är säkert mer relevant att kritisera dem som kunde ha lyft sin röst till Herrens ära, men väljer att tiga – i stället för att förmana den som faktiskt förkunnar Guds Ord. Men så ser jag det heller inte som kritik, utan som ett nödrop från en enkel broder till Guds församling: Låt oss förkunna evangelium tills Herren tar oss hem! Maranata!

Stilla invid Jesu hjärta
vilar jag förnöjd.
Min synd den är förlåten
och jag är fylld av fröjd.

Endast Han kan bördan lätta
som mig tynger hårt.
Sorgen Han i glädje vänder
gör allt lätt – som varit svårt.

Kan jag nog Hans kärlek prisa –
för hans nåd och trofasthet!
Dagligen Han visar ömt
hur han mig vårdar – i barmhärtighet.

Herre, låt mig alltid redo vara
om jag än ej allt förstår.
Utan tvekan – när Du kallar
träda uti Dina spår.

av Ulla Johansson, 2014

Under mitt besök på en kristen konferens i Kåfalla fick jag en bekräftelse på att ägna mig mer åt människofiske – både när jag är ute och kör bil och när jag möter människor i andra sammanhang. När folk kommer och ser min bil så ser de också ett och annat bibelord.

Jag märkte i Kåfalla att min bil drog många blickar till sig. Många kom fram och pratade, en del igenkännande. Med hjälp av bilen och min önskan att vinna människor för Jesus så finns det god chans att lyckas. Man behöver frimodighet för att våga prata med folk, och jag känner att det är en bra laddstation att möta sysskon och be och sedan nästa dag gå ut och vittna för människor. Det gör livet meningsfullt. En fördel med det kristna livet är att man väljer bort det som är dåligt i ens liv och låter det goda flöda fram.

- Jag vill ägna mig mer åt människofiske

Vittnesbörd av Harald Walczok

Harald vid bilen som många gånger hjälpt honom att få vittna om Jesus.

Upprop

Midnattsropet vill

- vara en väckelseröst i tiden med ett aktuellt budskap centrerat kring vad bibeln säger om församlingen, samtiden och Jesu snara tillkommelse.
- befästa trons doktriner hos kristna bekännare.
- varna för avfallet som en följd av ett allt mer liberalt och världstillvänt budskap.
- inspirera till ett fördjupat böneliv och andlig förnyelse så att elden inte slocknar hos midnattstidens evangeliska ljusbärare.
- bidra till att bibelstudiet återfår sin dominerande plats i församlingsgemenskapen.
- proklamera Guds Ord som ofelbart och relevant måttstock inom livets alla områden.
- sprida hoppets budskap genom att göra Jesus känd för alla människor.

Tidningen skickas kostnadsfritt till alla som önskar få den.

Beställ en prenumeration via mejl info@midnattsropet.se eller telefon 070 201 60 20.

Var med i förbön och offer - Swish 123 155 15 71, Pg 44 10 05-6

"Vad vill du här?"

Frågan kom till profeten. Han var fullständigt passiv, nedbruten och hade inga idéer om vad som skulle kunna ske. Han hade kämpat hårt och stridit för Herren. Han hade konfronterat hela den samlade hopen av Baalsprofeter, vunnit seger och låtit döda dem alla. Han hade sett hur det efterlängtrade regnet kom och hade sprungit i andlig glädjeyra och andlig kraft framför Ahab, konungens vagn. Sedan hade rekylen kommit i all sin kraft.

Plötsligt kändes allt fullständigt mörkt. Profeten Elia hörde att drottningen, hon som hade stort inflytande över konungen och hela folket, nu ville döda honom. Nu kände han sig vara helt ensam. "Ingen är med mig", så kändes det. Han bara gick. Frågade ingen, inte ens Herren. Han gick och gick tills han kom till Guds berg Horeb. "Där är i alla fall Gud. Jag vill gömma mig här och aldrig mer komma fram." Så kände han det förmodligen och tyckte sig ha fullgoda skäl till att inte göra något mer. Han tyckte motståndet var för stort. Det fick vara nog nu med fler strider eller konfrontationer.

Då kom Guds röst till honom: "Vad vill du här?" Frågan var tydlig. Det var inte väsentligt vad som hänt, inte heller hur det kändes. Det var inte heller en fråga om hur stort motståndet var. Inte vilka han hade med sig. Ingenting var mer viktigt än: "vad vill du?" Gud satte fingret på det som betydde något. Det fanns mycket mer som skulle hända, mycket mer som kunde göras. Många fler fanns också som hörde Herren till, fler än profeten kunde veta. Men Gud ville få honom att svara på vad han egentligen ville. Fanns viljan att tjäna Herren kvar? Fanns kärleken till sanningen kvar? Fanns det rum för den kärleken i hans liv, så att utrymme gavs för Herren, eller skulle han behålla sitt återstående liv för

att sörja tider som varit och nöja sig med minnen av fornstora dagar.

Vad vill du här? Frågan ställs till oss här idag. Kanske du har varit med om segrar och underbara tider. Sedan kanske rekyler kommit. Kanske har det blivit helt söndersmulat det som var. Det ser kanske helt omöjligt ut och frestelsen har kommit att ge upp. Att leva på minnen av tider som varit kan tyckas vara det enda möjliga. Men Gud ställer frågan: Vad vill du här?

Är du villig att låta honom ge dig nya uppdrag? Är du villig att ge resten av ditt liv åt honom idag oavsett hur det ser ut? Är du villig, kommer han att visa dig vad du kan göra. Han kommer att förnya din vision och ge ny kraft och nytt mod. Inför Herren är det alltid en fråga om nuet.

Fly med din trötthet, besvikelse och desillusion till honom, liksom profeten gjorde när han gick till Guds berg. Gud känner till vad du varit med om. Men han kan hjälpa dig att se framåt, se Guds möjligheter och förutsättningar. Han vill möta dig och ha ett samtal med dig. Då kommer du att bli styrkt till att fortsätta.

Tiden lider. Vi måste stå upp skaka dammet av oss och kämpa; att arbeta för Herren är aldrig fåfängt. Gud välsigne var broder och syster. Låt oss fortsätta kampen.

Fridshälsningar Gertrud Johansson

Berättelsen om profeten Elias kamp beskrivs i 1 Konungaboken 18 och 19.